De Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 15 — 10 APRIL 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Het aapje, dat uit het circus ontsnapte en naar zijn familie in het oerwoud terugkeerde.

De zware strijd

Door J. P. Baljé

Er was wat bijzonders aan de hand, dat zag Jan de Bruin al direct, toen hij bij school kwam. De jongens stonden bij elkaar en spraken druk. Toen hij zich bij het pratende groepje voegde, kwam er even een stilte.

„Wat is er gebeurd, jongens?" vroeg hij nieuwsgierig.

„Kees Barendse heeft een leren bal gewonnen bij een prijsvraag," zei Frans van Duin, „en nu gaan we een wedstrijd spelen tegen de Zwaluwschool. We hebben net het elftal samengesteld."

In Jan's ogen blonk vreugde. „Fijn!" zei hij enthousiast. „We hebben al twee keer van de Zaluwschool verloren, nú moet de Havikschool eens winnen."

„Juist," vond ook Frans van Duin, „en daarom hebben we ditmaal eens een *goed* elftal samengesteld. Alleen jongens van tien en elf jaar. En goeie spelers. En nu wilden we jou vragen," grijnsde hij vals, „of je als invaller op het veld wil zijn."

Jan kreeg een kleur. Invaller? Mocht hij niet meespelen? Dat was een gemene streek van Frans. Die mocht hem niet en hij had natuurlijk de anderen overgehaald hem die vernedering aan te doen.

„Wie spelen er allemaal mee?" stotterde hij.

„Nou.... eh.... ik natuurlijk," zei Frans, „en Kees Barendse, Wim ter Haar, Karel de Boer, Jan Groen enne nog een stuk of wat...."

Karel de Boer.... Jan Groen.... die speelden mee! En hij niet! Jan wist, dat hij beslist beter speelde dan die twee en ook wel beter dan Frans van Duin zelf. En tóch mocht hij niet meedoen.

„Waarom kan ik niet meespelen?" vroeg hij nog.

„Och, de vorige keer was je nogal slecht, hè, en we willen nu eens winnen!" zei Frans hatelijk.

't Was waar, Jan wist het wel, dat hij de vorige keer nu niet direct schitterend gespeeld had, maar dat overkwam iedereen wel eens. Beter dan Jan Groen was hij toch altijd nog wel.

Nijdig draaide hij zich om en zonder wat te zeggen liep hij naar de schooldeur, die juist openging.

„Nou!" riep Frans hem nog na. „Kom je nog als invaller of niet?"

„Dat zal je Woensdagmiddag wel zien!" riep Jan over z'n schouder. Zo onmiddellijk kon hij daar niet toe besluiten.

Het was Woensdagmiddag twee uur en het weer was bij uitstek geschikt voor een partijtje voetbal. De elftallen van de Havik- en de Zwaluwschool waren al aan het goalschoppen. En er waren een massa kijkers, want alle jongens vonden het interessant om die felle wedstrijd tussen de twee scholen te zien. Het was algemeen bekend, dat het de twee sterkste elftallen van de lagere scholen in de stad waren, en de vorige ontmoetingen waren maar net op het nippertje met 3-2 en 4-3 door de Zwaluwschool gewonnen.

Jan de Bruin was tóch gekomen. In de eerste plaats wilde hij zijn school zien spelen en dan.... je kón nooit weten, misschien was één van de jongens wel plotseling verhinderd of moest er een uitvallen. En dán zou hij eens laten zien, hóé hij spelen kon.

De grote wedstrijd begon. Al direct renden de jongens vol vuur over het veld. Ze speelden, of hun leven er van afhing. De Zwaluwschool had een uitstekende verdediging en ook in de voorhoede zaten een paar handige, vlugge spelertjes, zodat de Havikschool het al dadelijk zwaar te verantwoorden kreeg. Nauwelijks was er vijf minuten gespeeld, of de midden-voor van de Zwaluwen maakte onder luid gejuich een doelpunt.

Jan de Bruin beet zich op de lippen. Het ging niet goed. De Zwaluwschool was in de meerderheid. Een enkele maal vielen de Haviken wel aan, maar als de bal bij Jan Groen of Karel de Boer kwam, was het mis. En kreeg Frans van Duin het ding al eens te pakken, dan pingelde hij zo, dat hij het leer natuurlijk kwijtraakte. Zie je, daar had je het weer, een verloren bal, die lange Zwaluwback schopte

„Aap van een jongen," zei meneer van Duin, „toch te gaan voetballen, terwijl ik het je verboden heb."

het ding resoluut voor Frans' voeten weg. En daar gingen de anderen er weer vandoor. Die vlugge rechtervleugel passeerde gemakkelijk de verdediging, als een pijl uit een boog snelde de rechtsbinnen op de keeper af en pang.... het was 2-0 voor de Zwaluwschool.

Jan dacht er hard over nu maar weg te gaan. Dát kon hij niet aanzien. Maar ondanks zijn voornemen, bleef hij toch staan. *Als* er nog eens een invaller nodig was....

....en weer was het Jan, die met een kanonschot nummer vier maakte.

En toen kwam het geluk, in de vorm van Frans van Duin's vader, hem te hulp....

Midden in het spel dook de forse gestalte van meneer van Duin tussen de spelenden op en zijn stevige hand greep het rechteroor van zijn zoon beet. Onder hevig misbaar werd Frans door zijn vader van het veld gesleept.

„Aap van een jongen," zei meneer van Duin, ,,tóch te gaan voetballen, terwijl ik het je verboden heb. En dát met je goeie schoenen. Jij zult gehoorzamen, mannetje, anders blijf je dit jaar wéér zitten!"

Het was een smadelijke aftocht en in zijn hart wist Jan niet, waarover hij zich meer verheugde: dat hij nu kon meespelen, of dat Frans zo'n belabberd figuur sloeg.

Maar lang dacht hij er niet over na, want toen het incident afgelopen was, werd er vlug weer doorgespeeld en Jan kon nu meedoen. Als rechtsbinnen.

Nooit had Jan met zóveel vuur gespeeld. Hij was onvermoeibaar en speelde zo goed, dat de Zwaluwverdediging al gauw de wanhoop nabij was. Eens glipte hij handig langs de beide achterspelers, maar zijn kogel werd nog net door de doelverdediger gestopt. Maar een tweede keer had hij meer succes en toen suisde het leer onhoudbaar langs de Zwaluwkeeper. De rust kwam met een 2-1 achterstand van de Havikschool.

En na de rust schenen de Haviken, aangemoedigd door het goede voorbeeld van Jan de Bruin, allemaal veel beter te spelen. Zelfs Jan Groen, die anders als een slak over het veld kroop, legde zijn luiheid af en speelde niet slecht meer. En toen Kees Barendse warempel wist gelijk te maken, was er geen houden meer aan.

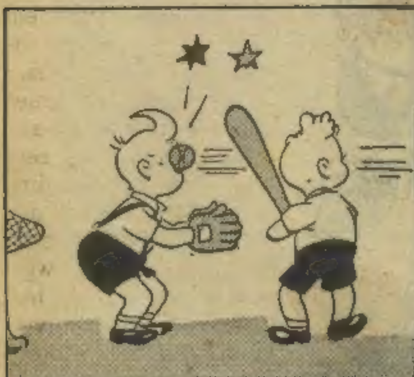
Jan de Bruin goochelde met de bal, dat het een lieve lust was. Aan het lijntje stonden alle jongens hoera te roepen, als hij er vandoor ging, en de Zwaluwen raakten zo van streek, dat het Jan gelukte drie tegenstanders achter elkaar te passeren en het derde doelpunt te maken. Dat was me een pret!

Nóg waren ze niet tevreden, die felle Haviken, en weer was het Jan, die met een kanonschot nummer vier maakte.

En toen het einde vlak daarop kwam, had de Havikschool met 4-2 gewonnen en was Jan de Bruin de held van de middag.

Frans van Duin kwam de volgende morgen erg laat bij school, maar toch niet laat genoeg om een honend hoeraatje te kunnen ontlopen. Maar dát hinderde hem minder dan het feit, dat zijn vijand Jan de Bruin voortaan algemeen als de beste voetballer van de Havikschool werd erkend!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE VOGELVERSCHRIKKER

DOOR J. HEILOO

Het aardbeienbedje van juffrouw Verschuur
Toont aardbeien, sappig en rood,
En Kwiekstaart, de merel, kijkt rond en hij piept:
„Een aardbeienbed, sakkerloot...."

Hij weet het nog wel van he vorige jaar,
Toen proefde hij weleens zo'n vrucht.
Hij weet nog precies, hoe de smaak er van was,
't Was heerlijk.... Het mereltje zucht....

Hij kijkt om zich heen. Er is niemand te zien,
Behalve een vreemd-stille man,
Die staat bij het aardbeienbedje op wacht,
Alsof hij geen tien tellen kan.

„Is dat nu een mens?" vraagt de vogel zich af,
„Een mens staat toch zelden zo stil!
Het is beter, dat ik op een afstand hem houd....!
Misschien zijn gevaren op til."

Het water loopt Kwiekstaart gewoon langs z'n bek,
Als hij naar de aardbeien kijkt.
Wellicht is het mannetje, dat daar zo staat,
Wel net zo onschuldig als 't lijkt.

Dat mannetje ziet er zo haveloos uit,
En nog steeds verzet het geen pas.
Z'n hoed is zowaar naar beneden gezakt,
En het draagt een gerafelde jas.

De kust is wel veilig, denkt Kwiekstaart opeens,
Ik waag het en wacht niet te lang.
Dat mannetje daar ziet toch niet, wat ik doe,
Voor hem ben ik nu niet meer bang.

Eén tel, en het mereltje is waar hij wil,
Strijkt neer bij het aardbeienbed,
Zoekt een van de lekkerste aardbeien uit.
Daar heeft hij zijn zin op gezet.

't Gaat mooi zo, denkt Kwiekstaart, en doet zich te goed
Aan d'aardbei, een sappige vrucht.
Maar nu geeft het mannetje 'n heel gek geluid,
En Kwiekstaart slaat snel op de vlucht.

Hij vliegt naar z'n nestje, trilt nog van de schrik,
Nu komt hij niet meer in de buurt
Van 't aardbeienbedje van juffrouw Verschuur,
Waar dat mannetje steeds naar hem gluurt.

Dat mannetje, immers, is niet voor de poes,
Hij is op zijn post ieder uur.
Als vogelverschrikker beschermt hij de tuin
Met de vruchten van juffrouw Verschuur.

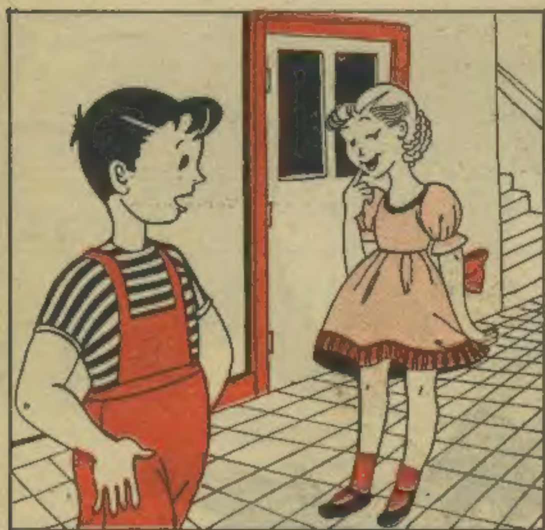
Simpie Kannalles

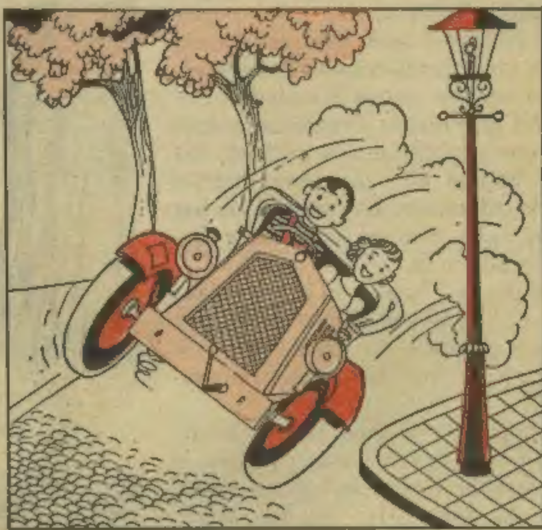
13. Reeds de volgende avond reed Siempie in zijn eigen wagen naar de school, waarin professor Luidkeels zijn zanglessen gaf. De kinderen keken bewonderend naar Siempie's auto. In de grote zangzaal kwam hij naast een meisje te staan, dat er erg lief uit zag. „Hoe heet jij?" vroeg hij. „Tunneke," antwoordde zij, waarop Siempie haar een hand gaf en verklaarde, dat hij Siempie Kannalles was. Juist op dat moment kwam de professor binnen. Hij ging achter de piano zitten en zei, dat zij allen het „Wien Neerlands Bloed" moesten zingen.

14. Siempie zong wat hij kon — totdat de prof ineens „Stilte!" riep. „Jij zingt vals!" zei hij, op Tunneke wijzend. Tunneke begon te blozen en dat vond Siempie zo zielig, dat hij uitriep: „Niet waar!" „Houd je mond, brutale aap!" zei de professor. „Toon je zo je dankbaarheid voor je nieuwe auto?" „Dat heeft hier niets mee te maken," ketste Siempie. „Ik sta vlak naast haar en zij zong beslist niet vals!" Nu, je kunt begrijpen wat het gevolg van die brutale opmerkingen was: „Er uit!" schreeuwde de professor, en zo stond Siempie tien minuten na het begin van de les al op de gang.

15. „En toch zong zij niet vals," mopperde hij op de gang. „Er zong iemand in mijn buurt vals, maar zij was het niet. En dan zo'n aardig meisje afsnauwen, het is schande!" Hij had het nauwelijks gezegd of Tunneke kwam ook uit de zaal. „Hé, ben je er ook uitgestuurd?" vroeg Siempie verbaasd. „Ja," zei zij verlegen, „ik vond het zo vervelend, dat je op de gang moest staan, omdat je mij had verdedigd. Daarom ben ik opzettelijk erg vals gaan zingen en toen stuurde de professor mij ook weg. Hij zei, dat hij ons vandaag niet meer wilde zien." „Nou, dat is goed," zei Siempie, „dan gaan wij in mijn auto naar huis!"

16. „Wie zou toch zo vals hebben gezongen?" vroeg Siempie in de auto. „O," zei Tunneke, „dat was jijzelf!" „D-dat wist ik niet," stotterde Siempie toen. „Ach wat," zei Tunneke. Je kunt het ook weer goedmaken. Mijn tante, die even buiten het dorp woont, ligt in het ziekenhuis en omdat mijn oom er geen tijd voor heeft — hij gaat 's ochtends heel vroeg weg en komt 's avonds heel laat thuis — doe ik nu het huishouden daar. Ik ben er speciaal voor uit Denneduin gekomen, waar ik eigenlijk woon. Zou je mij niet een beetje met het zware werk willen helpen?" „Natuurlijk!" riep Siempie en hij drukte het gaspedaal heel diep in.

Wordt vervolgd

DE GAAI

een brutale rakker

Een zeer mooie vogel, die we hier zowel in de zomer als in de winter aantreffen, is de Vlaamse gaai of kortweg genoemd: de gaai. Hier en daar wordt deze vogel ook meerkol of aarklauw genoemd.

Het is een flink diertje, kleurig bruingrijs getekend, met blauw, wit en zwart in de vleugels en staart, en een mooie kuif op zijn stevig gesnavelde kop.

In de bosachtige streken van ons land is de gaai vrij algemeen. Hij nestelt zowel in het loofhout als in de dennen. Soms zit het nest maar één of twee meter boven de grond. Soms zit het hoger.

Rinke Tolman, een goed vogelkenner, vond eens een nest in een oude straatlantaarn, zoals die vroeger langs de wegen stonden.

Het nest maakt de gaai van takjes en een soort kruiden en bekleedt dat van binnen met plantenworteltjes en paardenhaar. Het wordt, als het af is, van binnen een stevig bepleisterde nap.

In dit nest komen in het voorjaar vijf of zes groenachtige eitjes met bruine stippen, al heeft men ook wel nesten met tien eieren gevonden.

Vooral als de gaai jongen heeft, is hij een brutale rakker. Niets is veilig voor deze handige en onbevreesde rover. Hij is een echte alleseter, die zich te goed doet aan wormen, spinnen, insecten en muizen, maar die ook jonge vogels en de eieren van vogels niet versmaadt.

Juist omdat de gaaien eieren en jonge vogeltjes roven, staan ze in een slecht blaadje bij vele vogelliefhebbers en de jagers, zodat er heel wat gaaien worden gedood. Toch blijft hun aantal flink op peil en dat is vermoedelijk te danken aan hun onverschrokkenheid.

In de winter zijn de gaaien vaak te gast op de voederplank van de vogels. Ze nemen brood en alles wat maar eetbaar is voor lief.

Voor de winterdagen verzamelt deze vogel wel eikels, die hij hier en daar onder de grond opbergt. Hij kan de bergplaatsen echter lang niet altijd terugvinden, omdat hij met zijn voorraad nogal slordig omspringt. Dat heeft ook weer een nuttige kant, want op die manier wordt deze vogel onbewust een „bosbouwer" en menige boom, die in de bossen staat, is aan die slordigheid te danken. Afgezien daarvan echter is hij ook reeds vanwege het feit, dat hij muizen en allerlei ander schadelijk gedierte verdelgt, een zeer nuttig diertje. Iedere vogel heeft zijn plaats in de natuur, dus ook de gaai en we moeten deze brutale, maar zeer mooie rakker dus de eer geven, die hem toekomt, en hem ook, waar nodig, beschermen en helpen.

Het nest van de gaai moet dus wel degelijk met rust gelaten worden, precies zoals we dat bij alle andere vogels doen.

Wordt een vogel werkelijk schadelijk, dan worden heus wel van hogerhand maatregelen daartegen genomen. Wie de vogels leert kennen, gaat er van houden en niemand zal datgene vernietigen, wat zijn liefde bezit.

J. B. M. v. d. Belt

DE ALLEDAAGSE DINGEN

De dagen van de week

Grieken en Romeinen gaven aan de dagen van de week de namen hunner goden. Dat deden de Germanen ook. Zondag en Maandag hebben dus iets met zon en maan te maken. Dat zit zo. Toen Wodan uit het lichaam van reus Ymir de aarde en uit zijn hersenpan de hemel had gemaakt, plaatste hij de rondspattende vonken als sterren aan de hemel. Toen schiep Wodan zon en maan en hij plaatste de dag en de nacht aan de hemel en gaf hun paarden en wagens om daarmee elke dag rond de aarde te lopen. De zon werd in de tempels voorgesteld als een halve mens met een stralenkrans om 't hoofd en een vlammend rad voor het lichaam, terwijl de maan werd afgebeeld als een man met 'n kort kleed, een kap met lange oren, lange puntige schoenen en met een zilveren maan in de hand; de derde dag, Dinsdag is genaamd naar Tuisco, stamvader der Germanen. Hij werd voorgesteld als een eerbiedwaardige grijsaard met lange, witte baard, een schepter in de rechterhand en de linker geopend en uitgestrekt.

De Woensdag, of Wodensdeag, is genoemd naar Wodan of Odin, de Germaanse god van de oorlog, die met zijn hele volkje, de Asen, uit het hoge noordoosten van de Don door Duitsland, Denemarken en Zweden trok.

De Donderdag werd evenals bij de Romeinen, door de Germanen en Batavieren genoemd naar de Dondergod Thor (Thunresdeag). De Zweden, Noren en Denen noemden hem Thorsdag of Thorstag. Thor werd meestal voorgesteld zittend aan het voeteneinde van een lang bed, met op zijn hoofd een kroon, omringd door twaalf gouden sterren. In de rechterhand droeg hij een schepter als zinnebeeld van zijn macht.

De Vrijdag ontleende zijn naam aan de godin Frea, Fryia of Friga. Soms werd zij ook de vrouw van Wodan genoemd. Zij werd afgebeeld met een bloot zwaard in de rechter- en een boog in de linkerhand; het zwaard gaf te kennen, dat zij de gemalin was van Wodan en de boog betekende dat in tijd van nood ook de vrouwen de wapenen moeten kunnen opnemen.

De laatste dag van de week werd genoemd naar de god Seater, ook Crodo genoemd. Het was de god van de tijd. De voornaamste plaats waar hij werd vereerd heette de Seaterberg. Hij werd voorgesteld als een mager man met lange haren en een lange, zwarte baard; hij was blootshoofds, droeg in de rechterhand een emmer water en hield met de linker een rad in de hoogte. De emmer duidde aan dat hij regen gaf en het rad gaf de gestadige loop van het leven te kennen. De tijd stond immers nooit stil. De scherpe vin van de vis, waarop hij stond, betekende, dat, wie hem eerde en diende, op zijn bescherming kon rekenen. Van hem kreeg onze laatste dag van de week de naam Seatersdeag, die langzamerhand veranderde in Zaterdag.

DITJES en DATJES

Iedereen verzamelt wat. Sommige mensen hebben bijvoorbeeld hun hart verpand aan schaakstukken in allerlei vorm, kleur en grootte. Maar voor zover men weet is de mooiste en kostbaarste verzameling in het bezit van een Amerikaan, die beschikt over meer dan driehonderd volledige spelen. Enkele stukken zijn eeuwen oud en gemaakt uit twaalf verschillende grondstoffen, met inbegrip van jade en goud.

Wie iets heel ergs heeft misdaan, draagt een geschandvlekte naam. Dat is bij de kaffers ook het geval, maar ze hebben een heel handige manier om dat weer in orde te maken. Ze roepen de naam van de misdadiger uit vlak bij een ketel kokend water, zetten er gauw het deksel weer op en laten die „naam" een tijdlang koken.

Dan is alles weer oké.

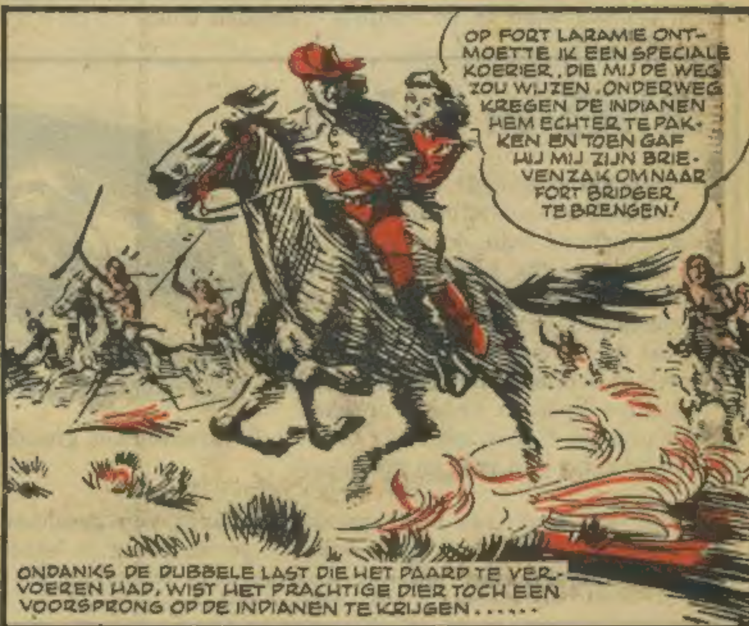

KIT KARSON en de WAP

BEECHER, DE GEWETENLOZE HANDELAAR, HAD IN HET GEHEIM SPLINTERNIEUWE GEWEREN AAN HET OPPERHOOFD GELE POLK EN ZIJN MANNEN GELEVERD EN DIE WAREN ONMIDDELLIJK OP HET OORLOGSPAD GEGAAN.
DOCH ER WAS EEN BRIEF ONDERWEG NAAR FORT BRIDGER, WAARIN BEECHER AAN DE KAAK WERD GESTELD EN DAAROM WILDE DE SCHURK DE BRIEF ONDERSCHEPPEN.
KIT KARSON BESLOOT DE POSTMAN ZIJN BESCHERMING AAN TE BIEDEN EN TOEN KWAM HIJ TOT DE ONTDEKKING DAT EEN MEISJE DE BRIEF ZOU BRENGEN. HIJ WAS NET OP TIJD OM HAAR UIT DE HANDEN VAN DE WILDE INDIANEN TE REDDEN.

DE "POSTMAN" HEETTE IN WERKELIJKHEID CAROL DUNN EN TERWIJL ZIJ ACHTER KIT OP HET PAARD ZAT, VERTELDE ZIJ HAAR GESCHIEDENIS....

PENSMOKKELAARS

NU WILDE HET TOEVAL DAT OP DE VLAKTE DIE ZICH VOOR BEECHER UITSTREKTE, EEN KUDDE BIZONS AAN HET GRAZEN WAS......

EN DE ZWARE LOGGE BEESTEN SLOEGEN VERSCHRIKT OP DE VLUCHT...

HET KLEINE

Het is gebeurd op een mooie middag.... op weg naar school....

Toen vroeg Kees aan zijn vriend Hans: „Weet jij wat pech is?"

En omdat Hans onverschillig zijn schouders optrok, vervolgde hij: „Pech is, dat het mooi weer is, als je net naar school moet!"

„Of," vond Hans, „dat je altijd naar school moet, als je net de wereld wilt invliegen om avontuur te gaan zoeken!" En bij die laatste woorden stak hij zijn neus extra-hoog in de lucht, alsof hij daar het avontuur wel te voorschijn wou toveren. Maar dat het avontuur vlak voor hem op straat zat te wachten, daar zou hij geen minuut aan gedacht hebben! Nou ja, het was dan ook maar een klein avontuurtje! Een hondje was het van nog geen halve meter lengte. Het zat op de stoep voor een gesloten deur, net alsof zijn baas hem daar vergeten had. Kees zag hem het eerst en Hans zei dadelijk: „Laten we even bellen."

Het duurde lang voor er werd opengedaan.

Eindelijk kondigden sloffende voetstappen in de gang aan, dat het wachten beloond zou worden! Maar als ze nu gedacht hadden, dat het hondje vrolijk bij de baas kon binnenhuppelen, dan hadden ze buiten de pech gerekend.

„Nee, jongens," klonk de stem van de dame in de deuropening, „die hond hoort hier niet. Misschien hiernaast!"

„Maar hij zat hier op de stoep," wierp Kees nog tegen.

„Dan zat hij heus verkeerd," was het teleurstellende antwoord. En de deur ging dicht.

„Wat nu?" vroeg Hans en hij krabde eens wijsgerig achter zijn oor.

„Volgende deur," besloot Kees kordaat.

Zo gezegd, zo gedaan. Maar die volgende deur bleef dicht — niemand thuis — en de daaropvolgende bracht een boze meneer te voorschijn, die door het bellen wat onzacht uit zijn middagslaapje was gehaald.

„Als we het eens aan de overkant probeerden?" opperde Kees.

Een vriendelijk, oud vrouwtje deed open.

„Weet u misschien, waar die hond thuishoort, mevrouw?"

Het oude vrouwtje glimlachte. „Of mijn man thuis is? Nee, maar misschien kan ik...."

„Nee, we moeten uw man niet hebben, de hond...."

„Nee, hij komt vanavond pas."

„Maar we wilden u vragen over de hond."

„Nee, dat zeg ik toch al, hij komt niet...."

Toen schreeuwden Kees en Hans zo hard, dat het drie straten ver te horen was: *„Deze hond.... van wie is die?"*

„O!" Het gezicht van het vrouwtje klaarde plotseling op. „Ja, zie je," zei ze, „ik ben een beetje doof, maar nu weet ik wat jullie bedoelen. Die hond, ja, ik weet niet van wie die is. Of.... eh.... wacht 's.... het kan zijn, dat hij bij de buren hier aan de achterkant hoort. Dan moet je de straat uit, dan linksom, dan weer links en dan kom je net aan de huizen hierachter! In het midden van de straat, daar hebben ze net zo'n hondje. Kan best zijn, dat het daar thuishoort."

„Weet u, hoe die mensen heten?" vroeg Kees.

AVONTUUR

„Zeker weten? Nou, zo goed als zeker wel, hoor!"

„Maar het nummer, weet u dat?" waagde Hans nog.

„Natuurlijk willen ze hem graag terughebben, ga maar gauw, hoor!"

„Maar de naam van die mensen," schreeuwde Kees in een laatste poging.

„O, geen dank, hoor, jongens!"

Toen de deur achter hen dichtviel, moesten ze eerst eens heel diep zuchten.

Ze besloten de weg, die het vrouwtje gezegd had, precies te volgen en in het midden van de aangewezen straat drukten ze op goed geluk de eerste drukbel in. Het kleine hondje scheen hun goede bedoelingen best te begrijpen, want het holde vrolijk kwispelend achter hen aan. Maar het geluk volgde hen niet zo dapper, want.... daar kondigden twee forse slagen van de torenklok aan, dat de school begonnen was.

Verschrikt keken Kees en Hans elkaar aan. Te laat op school komen, dat betekende minstens een halfuur nablijven met strafwerk!

„Pech gehad," zuchtte Kees en Hans viel bij: „Dat heb je er van."

„Wou jij dat beest dan zo op straat laten staan?" stootte Kees verontwaardigd uit. „Je ziet toch dat het ons achterna loopt!"

„Laten we er geen herrie over maken," besloot Hans nuchter. „Te laat zijn we toch en laten we nu maar zien dat beest zo gauw mogelijk ergens onderdak te geven. Als jij het nu aan deze kant probeert, dan ga ik de huizen aan de overkant langs."

„Puik," vond Kees en hij was meteen al aan de gang. Hans holde de straat over en de hond vrolijk blaffend achter hem aan!

Vol ijver gaven ze het ene huis na het andere een beurt. Bij al die neeschuddende hoofden lieten de jongens zich heus niet uit het veld slaan en ze liepen en belden en liepen en vroegen, dat het een lieve lust was.

Ineens voelde Kees het.... Een grote hand pakte zijn schouder stevig vast en een basstem bulderde: „Hédaar!"

Later verklaarde Kees, dat hij dacht dat op dat ogenblik de straat inzakte en er een huis op zijn hoofd viel!

Toen hij dodelijk verschrikt omkeek, zag hij, dat die hand hoorde bij een kwaad hoofd en een politiepet!

„Kom jij ook maar 's hier," bulderde de veldwachter naar Hans aan de overkant. Die kwam al aangehold, want zijn vriend scheen immers in nood!

„Maar, meneer," wist hij nog uit te brengen voor de tweede grote hand van de man der wet ook hem in een stevige greep hield.

„Ik zal jullie leren," zei de zware stem weer. „Belletje trekken! En dat onder schooltijd! Mee, naar het bureau!"

„Maar.... we hebben niks gedaan.... we...."

„Ja zeker, dat geloof ik meteen! Niks gedaan.... Belletje trekken, spijbelen.... hè.... en die hond, die is zeker ook van jullie? Die heeft niet eens een penning.... daar is geen hondenbelasting voor betaald! Nou, apies, de commissaris zal vriendelijk kijken.... als hij jullie ziet!"

„Maar het is allemaal niet waar," gilde Hans nu kwaad!

„En nog liegen ook," meende de veldwachter.

Op dat ogenblik begon het hondje te janken.... en.... vloog als een pijl uit de boog weg.

„Die is ook al bang voor jullie," mopperde de veldwachter.

Zou het werkelijk een voorgevoel zijn, dachten Kees en Hans, maar.... toch hoopten ze, dat het kleine dier na alle narigheid, die het veroorzaakt had, uitkomst zou brengen.

Regelrecht vloog het hondje op een meneer af, die hun tegemoetkwam. Jankend van blijdschap sprong het tegen hem op.

„Die hond vliegt naar zijn baas," dacht de veldwachter hardop, „zeker je vader."

Hij liep met de jongens naar de vreemde heer en vroeg: „Mijnheer, mag ik u eens even spreken?"

Verbaasd keek de eigenaar van de hond naar het wonderlijke drietal. Maar de veldwachter liet hem geen tijd en vroeg: „Mijnheer, is die hónd van u?"

„Ja zeker," antwoordde zijn baas opgewekt, „kijkt u maar, hier heb ik zijn penning en dit is zijn band! Ik moest in de straat hierachter even bij iemand binnen en de hond bleef buiten op me wachten, dat is hij gewend. Dan gaat hij altijd aan de overkant op de stoep zitten. Ik was al verwonderd toen ik hem daar niet terugvond en ik ben al een hele tijd aan het zoeken."

„Kent u deze jongens?" vroeg de veldwachter nog, met een diepe rimpel in zijn voorhoofd. En hij voegde er plotseling aan toe: „Dan hebben zij die hond zeker meegelokt!"

Toen werd het Kees te machtig.

„Mijnheer," riep hij uit, „dat is niet waar! De veldwachter weet er niks van! Gaat u maar vragen hoe we overal gebeld hebben om de hond naar zijn baas te brengen. Wij wilden het stomme dier juist helpen!"

De baas van de hond had steeds meer reden om verbaasd te zijn. Maar nu stónd hij er op om het hele verhaal te horen. En toen was het de veldwachter, die verbaasd stond te kijken. Toch gaf hij zich nog niet gewonnen!

„Maar die jongens hoorden toch op school te zitten! En op spijbelen staat straf!"

„Maar we wilden niet spijbelen. We waren alleen *te laat* en we wilden de hond zo vlug mogelijk onderdak geven!" legde Hans nog eens uit.

Toen gaf de veldwachter blijk van zijn goede hart.

„Waar is die school van jullie?" vroeg hij. „Dan breng ik jullie daar wel even heen."

„Schuttersweg," klonk het uit de monden van de vrienden.

Toen zei de vreemde heer: „Schuttersweg? Hé, daar is mijn broer onderwijzer! Kennen jullie mijnheer Brouwer?"

„En of, daar zitten we bij in de klas!"

„Nou, kan het mooier," lachte de veldwachter en de baas van het viervoetig avontuur stelde opgewekt voor: „Dan ga ik ook maar mee om het geval uit te leggen. De ene dienst is de andere waard. Zo zie je, de toevalligheden zijn de wereld nog niet uit!"

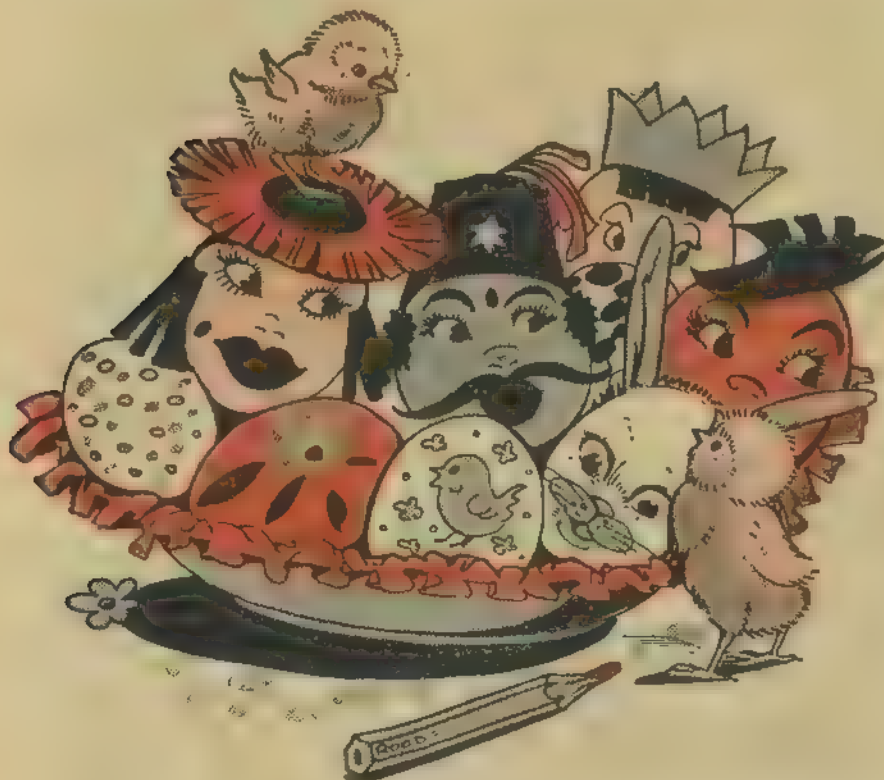
„En de avonturen ook niet!" mompelden Kees en Hans.

Regina Zwart

De kleine knutselaar

WE GAAN WEER PAASEIEREN VERSIEREN

Alle meisjes en jongens vinden het een prettig werkje om met Pasen een aantal eieren te kleuren of te versieren.

Je kunt heel eenvoudig met waterverf ieder ei een egaal kleurtje geven. Een mandje vol van die kleurige eieren midden op de Paastafel staat maar wat feestelijk. Behalve kleuren kun je de eieren ook versieren. Je knipt van gekleurd papier of van zilverpapier sterretjes, bloemen en andere figuurtjes, welke je op de eieren plakt.

Je kunt de eitjes ook grappige gezichten geven. Wat denk je van een ei met een koning-Faroek-gezicht? Of lijkt een aardig konijnensnuitje je beter toe? Bedenk zelf maar eens iets.

We weten maar al te goed, dat er heel wat kinderen zijn, die verbazend leuke dingen kunnen bedenken op het gebied van eieren kleuren en versieren. Bekijk de eieren op de tekening eens en probeer ze na te maken. Daarna ga je zelf aan het fantaseren en ontwerpen. En .... als je met zo'n gekookt eitje bezig bent, peuter dan niet stiekem aan de dop om te gaan proberen of de eitjes lekker smaken....

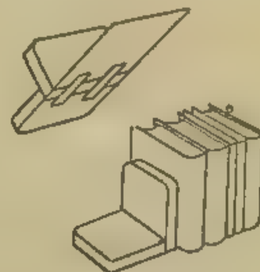
Nu, meisjes en jongens, laat zien wat je kunt, zodat iedereen met Pasen de handen van verbazing in elkaar slaat, omdat ze nooit geweten hebben dat jullie zulke grootmeesters in de „eierkleur- en versierkunst" waren.

TIPS

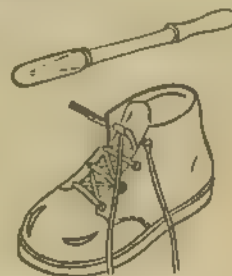
Om een schilderij, met touw, gemakkelijk op te kunnen hangen, kan men gebruik maken van het volgende handigheidje. Steek eerst een vork over de haak heen, wip het touw over de steel van de vork en trek deze later terug.

Boeken tegen een boekensteun willen nog wel eens weggl ijden. Dit is te vermijden met een stuk karton en een paar repen plakband.

Wil je 'n druppelteller lang in goede conditie houden, bescherm de spitse punt dan ook met een gummibuisje.

Is het metalen klemmetje van je schoenveter weg, geen nood. Neem een gewone haarpen en het rijgen gaat vanzelf, op de manier zoals je hier ziet afgebeeld.

FLEURIG BORDUURPATROON

voor een ontbijtlaken

Op dun doorschijnend papier neem je het patroon over, waarna je het met behulp van carbonpapier op de stof tekent.

Het staat heel mooi als je dit motief over de gehele oppervlakte van het tafellaken „losjes rondstrooit".

Je moet er dus geen stijve rand van maken of er alleen maar de hoeken mee versieren. Dat staat altijd houterig en geeft lang niet zo'n aardig effect als een los boeketje hier en daar.

Voor het borduren moet je een goed wasbare glanskatoen gebruiken, daar een tafellaken dikwijls in de was gaat en tegen een stootje moet kunnen.

Het patroon wordt, met uitzondering van de kruisjes en bolletjes, geheel in de „steelsteek", geborduurd.

De kleuren zijn als volgt:

Grote bloem: *oudrose.*

Kleine bloemen: *lichtblauw, lila, geel, rose en terra.*

Bolletjes en kruisjes: *oranje en geel.*

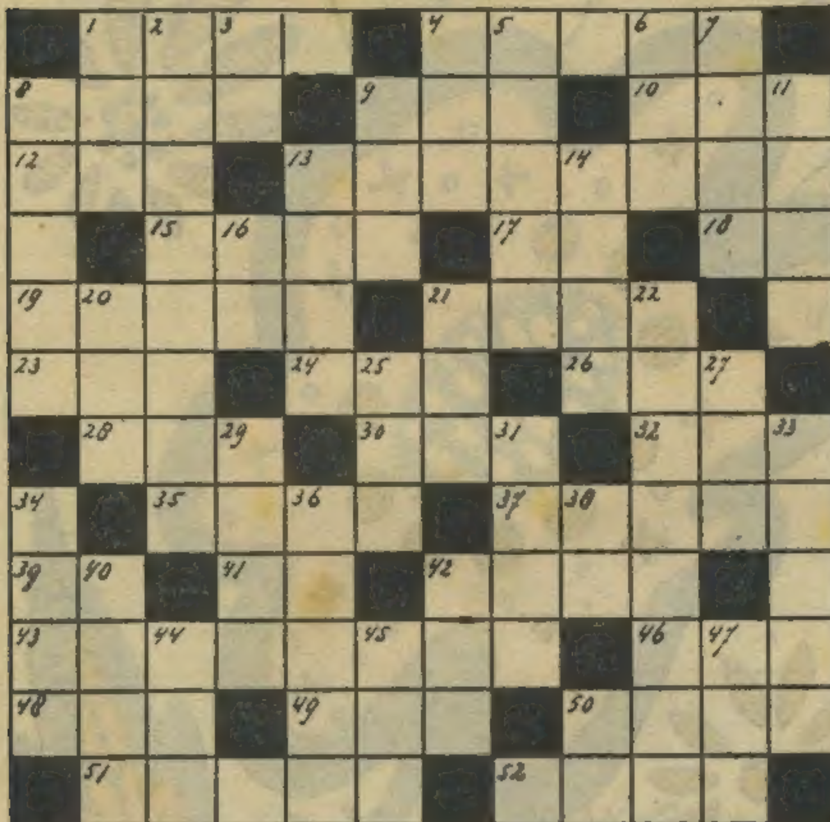
Takjes: *goudbruin en donkerbruin.*

Bladeren: *lichtgroen.*

Nerven: *donkergroen.*

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Ander woord voor laatst (.... best)
4 Het hoofd van het gezin
8 Melkgevend huisdier met een sik
9 Het tegenovergestelde van leeg
10 Slim dier, dat ook wel Reintje genoemd wordt
12 Ander woord voor plomp
13 Hierin slaap je 's nachts
15 Koppig dier met lange oren
17 De eerste muzieknoot
18 Lidwoord
19 Onordelijke troep (rovers bijvoorbeeld)
21 Het tegenovergestelde van los
22 Plechtige belofte
24 Een laag stuk land, omgeven door bergen.
26 Voorzetsel
28 Klein diertje, dat gangen onder de grond graaft en insecten eet
30 Het verstandigste dier
32 Een soort schuivende strik in een touw, zoals bij een lasso
35 Zet je op, als je tenminste buiten niet blootshoofds loopt
37 Schoenmakersgereedschap, waar de schoen op geschoven wordt
39 Laagwater
41 Gebalk van een ezel
42 Aangemengde kleurstof.
43 Je haalt het in de bibliotheek
46 Zit opzij van je hoofd
48 Gebruik je als je met inkt schrijft
49 Afgekorte meisjesnaam
50 Verstikkende damp als iets smeult of brandt
51 Ander woord voor rij of serie
52 Zitgelegenheid

Van boven naar beneden:

1 Jongensnaam
2 Iets waarvan je eigenaar bent
3 Betekent, dat je stil moet zijn
4 Ander woord voor lor of oude lap
5 Meisjesnaam
6 De vrouw van Adam
7 De vorm van een bal of ring
8 De aardbol in het klein, bij wijze van landkaart
9 Zit om worst
11 Flonkert 's nachts als het helder weer is aan de hemel
13 Ander woord voor verdriet
14 Ander woord voor eten, voedsel
16 Afkorting voor Zijne Doorluchtigheid
20 Riviertje bij Amersfoort
21 Een soort pap met allerlei lekkere smaken
22 Spreektoestel
25 Lokmiddel bij het hengelen
27 Bewoner van Rusland
29 Een klein, schadelijk insect, dat sap uit bladeren zuigt
31 Ander woord voor plaats
33 Dat ben je als je stevige spieren hebt
34 Jong van een leeuw
36 Hiervan worden sigaren en sigaretten gemaakt
38 Bijwoord
40 Roofdier, dat graag honing lust
42 Vlees heeft het, boter is het en kaarsen worden er vaak van gemaakt
44 Zelfstandige vorm van het woordje een. (De ... en de andere)
45 Gewicht van 100 gram
47 Ander woord voor eveneens
54 Deel van een mast

VERSCHUIFPUZZLE

Wie kan de volgende woorden zó onder elkaar schuiven, dat je op een van de rijen de naam krijgt van iets, dat je graag wilt hebben als je veel van schilderen houdt?

ROVER
LEDIG
PAARD
FLUIT
ZADEL
OTTER
TOREN
DWARS

LETTERSOM

DWALEN + KOST = WOLKENSTAD

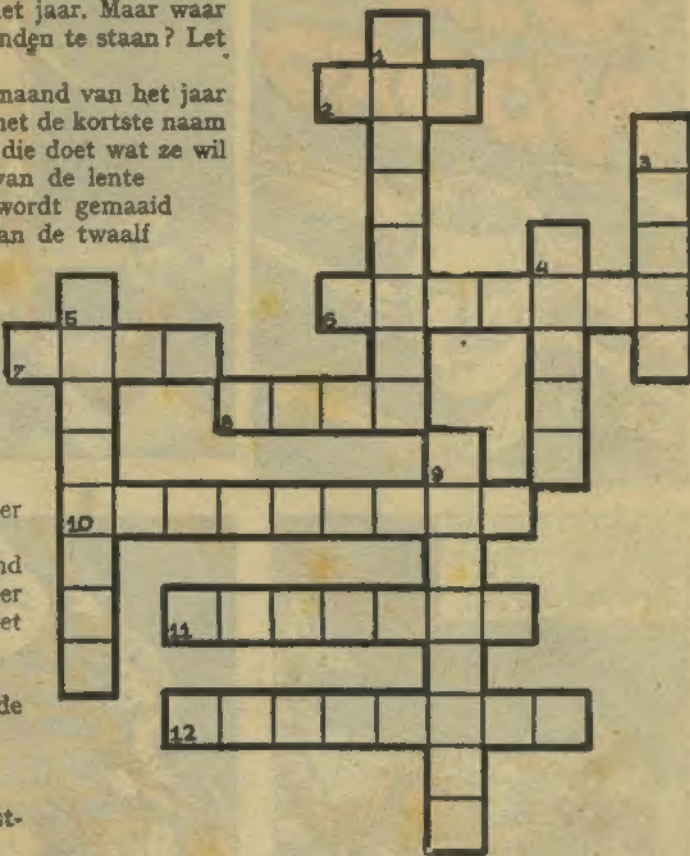
Een vreemde optelsom, vind je niet? Maar zoals het hier staat, is het ook niet goed. Jullie moeten het maar beter doen.

De letters van het eerste en die van het tweede woord moeten zo door elkaar worden gegooid, dat je twee andere goede woorden krijgt, die samen een derde woord vormen, dat natuurlijk uit dezelfde letters bestaat als „wolkenstad".

KALENDERPUZZLE

Deze puzzle omvat de twaalf maanden van het jaar. Maar waar komen die maanden te staan? Let eens goed op.

1 De kortste maand van het jaar
2 De maand met de kortste naam
3 Een maand die doet wat ze wil
4 Het begin van de lente
5 Het koren wordt gemaaid
6 De eerste van de twaalf
7 De maand der rozen
8 Tweede maand van de zomer
9 De maand met de leukste feestdagen
10 Begin van de herfst
11 De tiende maand
12 Laatste herfstmaand

LETTERPUZZLE

Als je de eerste letter neemt van elk voorwerp of dier, dat hieronder is afgebeeld, krijg je de naam van iets, waar jullie niet gauw te veel van zullen hebben.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

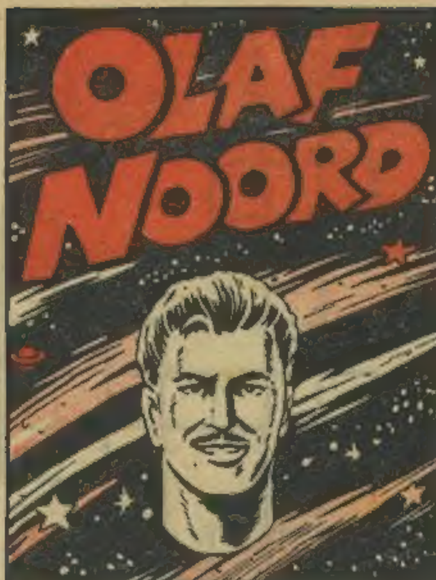
```
  H E R T   Z W IJ N
R A D I O   E I K E L
O M   E N K E L   V A
T E R M   O   D E E N
S L A   P E T   E L S
    K E E   I E R
T O E   K O K   S P A
A U T O   O   S T O P
A D   V E G E N   T E
L E P E L   R E G E N
  R A N K   G E E N
```

Silhouettenpuzzle

K.k.-puzzle

1 Bakken
2 Bokken
3 Lokken
4 Rokken
5 Zakken
6 Lakken
7 Mikken
8 Takken
9 Tikken
10 Lukken
11 Tokken
12 Jokken
13 Rukken
14 Fokken
15 Sokken

OLAF NOORD

PAS OP, ROBAN! TWEE DWERGEN, ZE ZIJN GEWAPEND!

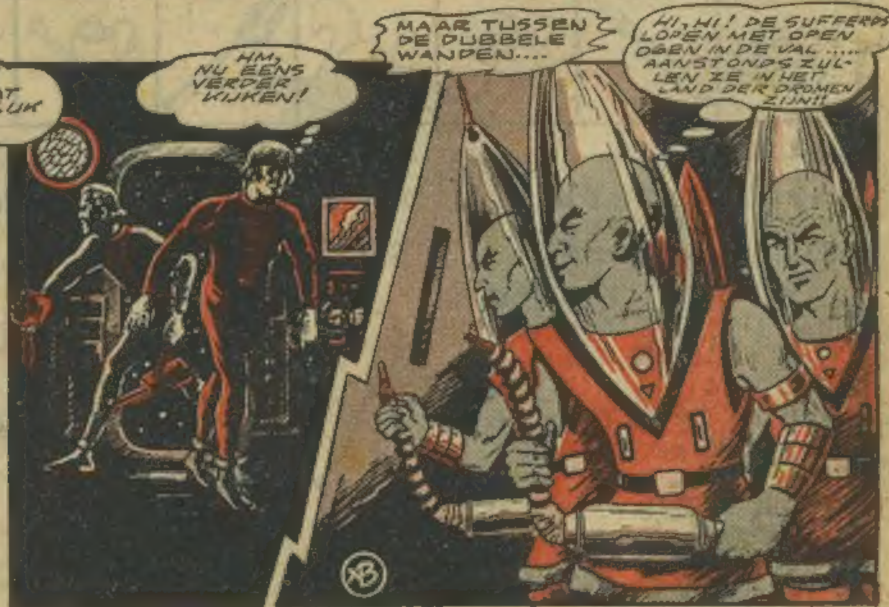

GLANZEND, IN HET LICHT VAN DE SATURNUSRING, STOND DAAR HET RUIMTESCHIP VOOR ARDON EN ROBAN DE ENIGE MOGELIJKHEID OM TERUG TE KEREN NAAR HUN EIGEN WERELD.....
59-29

VOORDAT DE TWEE DAZMANGS HUN STRALINGSAPPARATEN HADDEN KUNNEN RICHTEN WERP ARDON ZICH OP HEN EN DE NOODLOTTIGE STRALEN MISTEN HUN DOEL

ZO! BONK NU MAAR EENS GEZELLIG MET JULLIE HOOFDEN TEGEN ELKAAR! PAK HUN WAPENS, ROBAN, EN LOOP VAST NAAR BOVEN!!
JUIST!

WELTERUSTEN! MIJN RIEM ZAL ER VOOR ZORGEN DAT JULLIE VOORLOPIG BIJ ELKAAR BLIJVEN!

IK HOOP DAT ZE ZICH EEN POOS RUSTIG HOUDEN! IN DIE TIJD MOETEN WIJ DEZE TRAP WEGWERKEN EN HET TOESTEL STARTKLAAR HEBBEN!!
GELUKKIG! DE DEUR GAAT GEMAKKELIJK OPEN!

HM, NU EENS VERDER KIJKEN!
MAAR TUSSEN DE DUBBELE WANDEN....
HI, HI! DE SUFFERDS LOPEN MET OPEN OGEN IN DE VAL..... AANSTONDS ZULLEN ZE IN HET LAND DER DROMEN ZIJN!!